Вічні істини

ВІРА НАША ВРЯТУЄ НАС

Дорогі в Христі брати і сестри! Весь Новий Заповіт пронизаний закликом Господнім до людини, щоб увірувала вона у свого Відкупителя: «Віра твоя спасла тебе», «По вірі твоїй нехай і буде тобі...» Але для багатьох охрещених «по вірі твоїй нехай буде тобі» звучить, як докір, якщо не більше, бо, не маючи віри, нема чого і чекати від Бога. Як віруєш, так і маєш.

В останні роки видається багато книг, які, на перший погляд, ніби чудові, але при заглибленні в них бачиш, що вони навіюють сумнів щодо правдивості Біблії. Саме в цьому і криється велика небезпека, бо читач сприймає всю інформацію, як позитивну, в тому числі й ті декілька гнилих речень, які руйнують основу нашої моралі — Слово Боже. 66 книг Біблії — це те, що сказав Бог через пророків, апостолів, а тому Біблію не можна модернізувати, удосконалювати, бо що сказав Бог, то і є.

Так само доказувати існування Бога наукою теж неправильно, бо Біблія — це аксіома, а наука постійно заповнює прогалини своїх версій, припущень. А тим часом сам навколишній світ волає про Божу присутність і Його тільки треба побачити, бо Він усюди і все наповняє. Застерогою для багатьох нехай буде вибір «пророків», які засолоджують слух, щоб звести людину на манівці. «Той пророк, що зухвало відважиться промовляти Моїм Іменем слова, яких Я не наказав був йому говорити, і що буде говорити ім'я інших богів, хай помре той пророк. А коли ти скажеш у серці своєму: Як ми пізнаємо те слово, якого Господь не говорив? Що буде говорити той пророк Ім'ям Господа і не станеться та річ, і не прийде, то це те слово, якого не говорив Господь. У зухвалості говорив його той пророк, і ти не будеш боятись його» (Повтор. Закону 18:20—22). Багато людей не звертають уваги на таку Божу застерогу, а тому пророкують «про кінець світу», який вже декілька разів «відкладався», перекручують вчення Святого Письма, хоч сказано: «Але якби й ми, або Ангол із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, нехай буде проклятий» (Гал. 1:8).

Я озвучу основні постулати нашої віри, а це: Бог Трійця, і про це сказано в Євангелії від Матвія (28:19), в першому посланні апостола Івана (5:7). Про те, що Бог — не Одна особа, свідчить Книга Буття (3:22): «І сказав Господь Бог: «Ось став чоловік, немов один із Нас, щоб знати добро і зло». Христос був розп'ятий на хресті, а не на деревиську, і як застерога: «роззброївши влади і начальства, сміливо їх вивів на посміховисько, перемігши їх на хресті» (Кол. 2:15). «Бо ж слово про хреста тим, що гинуть, то глупота, а для нас, що спасаємось, Сила Божа» (1 Кор. 1:18). Христос закликає: хто візьме свій хрест і піде за Ним, той достойний Його. Хто хрест візьме, а не деревиську!

Пречисту Діву Марію повинні уславляти, а не зневажати. У 45-му псалмі сказано: «По правиці Твоїй стала цариця в офірському щирому золоті» (стих 10); «Вся оздоба царської дочки у середині, шата її погаптовані золотом» (стих 14). Тобто найдорогоцінніше із лона Пречистої — син Ісус Христос.

Виникає запитання: навіщо так перекручувати Святе Письмо і навчати неправди? А для того, щоб збулося сказане: «Із вас самих навіть мужі постануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнули за собою» (Дії. 20:30). Про перших сектантів-фарисеїв, садукеїв Христос каже: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, які гарними зверху здаються, а всередині повні трупних кісток та всякої нечистоти».

Ми, священики традиційних церков, повинні пам'ятати, що ритуали, обряди, традиції не ведуть до Бога, а віра у Дійсного, Правдивого Бога, щоб нас не стосувалися слова: «Називаючи себе мудрими, вони потуманіли. І славу нетлінного Бога змінили на подобу образу тлін-

Колядники

Свято-Троїцький духовний центр на честь Данила Галицького у Тернополі: колядують і дорослі, і діти.

Фото Василя БУРМИ,

Церковне життя

Процес пішов...

Днями до Православної церкви України перейшла церковна громада колишньої УПЦ Московського патріархату села Онишківців Шумського району. З відповідним проханням парафіяни звернулися до керуючого Тернопільською єпархією ПЦУ. П'ятнадцятого січня архієпископ Тернопільський і Кременецький Нестор задовольнив клопотання громади парафії Пресвятої Богородиці і прийняв її до складу єпархії.

Після Об'єднавчого собору і створення Православної церкви України на Тернопіллі це вже четверта громада, яка покинула Московський патріархат і перейшла до помісної Української православної церкви. Як нагадує церковний сайт єпархії, 26 грудня до складу ПЦУ Тернопільської єпархії було прийнято громаду храму Благовіщення Пресвятої Богородиці с. Трибухівців Бучацького району. 11 січня 2019-го архієпископ Тернопільський і Кременецький Нестор задовольнив клопотання про перехід до Української церкви громади храму Покрова Пресвятої Богородиці села Кордишева Шумського району. А 13 січня про перехід до помісної Української церкви оголосила парафія Гніздичного, що на Збаражчині.

Назагал по країні до Православної церкви України з УПЦ Московського патріархату перейшло уже понад 60 громад.

Г. ДМИТРУК.

Обрії «Просвіти»

Це стан душі – любити Україну

Просвітяни Трибухівської загальноосвітньої школи I—III ступенів, що в Бучацькому районі, відзначаючи 150-річчя цієї найповажнішої громадської організації, провели круглий стіл «Хай не згасне смолоскип «Просвіти». Його учасників привітав голова місцевої об'єднаної територіальної громади Олег Ковдрин.

Одинадцятикласники школи розповіли про перших очільників «Просвіти» Анатоля Вахнянина, Юліяна Лаврівського, видатного просвітянина Олександра Барвінського, а також про найвідомішого просвітянина сучасності Петра Яцика. Сторінки історії створення товариства перегорнула директор Трибухівського сільського будинку культури Тетяна Ковдрин. Працівники Трибухівської публічно-шкільної бібліотеки та сільського будинку культури. На завершення всі в дружному колі виконали церковний славень «Боже великий, єдиний».

* * *

Продовжує дивувати, очевидно, виправдовуючи свою назву, колективний член міського об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіти» імені Т. Шевченка народний шкільний театр «Дивосвіт» загальноосвітньої школи №22 Тернополя. Цього разу він зумів задушевно інсценізувати вертепне дійство «З нами Бог, розумійте, народи» (керівник колективу Л. Савка, художник-декоратор Л. Лисюк). Вишукані костюми самодіяльних акторів

ся просвітяни Тернополя, вчителі та учні Великоберезовицької загальноосвітньої школи, щоб оглянути підготовлені науковими працівниками закладу виставки фондових матеріалів музею «Товариство «Просвіта» — минуле і сьогодення» (до 150-річчя його заснування), «Вишивана доля рідного краю» (етнографія Козівщини), «Сповнителі закону» (з нагоди проведення в області Всеукраїнського тижня права).

Працівники музею ознайомили присутніх із діячами «Просвіти» — вихідцями Тернопілля. Зокрема, розповіли про керівника «Просвіти» у 1873—1877 роках Володимира Федоровича, організатора Тернопільської філії товариства Олександра Барвінсь-

Привітання українцям

З Новим роком!

На Новий рік
Рахують дні календарі,
Складаючи їх у літа-роки,
І ось новий вже на порі...
За мить відчуєм його кроки.
Дещо здійснили, чогось ні,
На щось не вистачило сили.
Було і сонце у вікні,
Гули вітри і лили зливи.
Прожитий рік — в кожного свій,
По-різному лягав на плечі
Він, як матерії сувій —
Відмотуєш і шиєш речі.
Не завжди весла у човні,
Буває берег так далеко,
Скакали часом на коні,
Йшли пішки також в дощ і спеку.
Старий історією став,
Пішов в минуле із набутком,
Багато було добрих справ
І славних, вмілих, незабутніх.
Хтось народився на білий світ,
Хтось відійшов по нагороду,
Облетів, наче ранній цвіт,
Бо волю здобував, свободу!
Коли зберемось за столом,
Щоб привітати з Новим роком,
То пам'ятаймо, мир-шолом
Хтось стереже в вогких окопах.
Подякуймо за рік старий
Та помолімось щиро Богу,
І попросімо на новий
Благословення й допомоги.
Візьмім з минулого в новий
Любов, добро, натхнення, віру
І мудрість — запас золотий,
Усьому знаймо ціну й міру.
Зробімо ставку на сім'ю,
Дітей, коханих, батьків, друзів,
Вкраїну пригорнім свою,
Хай квітне, як калина в лузі!
Усім нам щастя, гарних мрій,
Іти вперед й не забувати —
Від наших виважених дій
Держава має процвітати!
Нехай в прийдешньому, новім,
Вкраїнцям буде респект і шана,
Щоб кожен з нас зумів, довів
І став своєї долі паном!
Так як настояне вино
З роками має вищу цінність,
Бажаю нам — бути одно,
І мати хист, відвагу, пильність!
Будьмо красиві у житті
Душею, тілом, серцем тихі,
Відкиньмо на своїм путі
Образи, ненависть і пиху!
Ступаймо вільно по землі,
Відповідально крок за кроком,
Дякуймо Богу і просім
Щасливого нового року!

Мирослава БОГУЦЬКА.

Римованим рядком

Все дається з неба

О Боже, де поділась сила,
Яка колись ростила наші крила
І в полум'ї кувалася відвага,
До перемоги була вічна спрага?
Та все дається нам із неба...
Повір — Бог знає все,
що людям треба.
Він проведе до певної мети,
Лиш прагне, щоб люди
в доброті жили.
А ми лиш хочем кращого життя,
Щоб діти вірили
у світле майбуття
І жили радісно весь час,
Щоб мир у нас був повсякчас.
Тож хай добром нам дзвони загудуть
І Бог здійснить задуманого суть.
Хай Ангел Україну береже
І здоров'я людям всім дає.

Тарас ОКШИНСЬКИЙ.

с. Мирне Підгаєцького району.

Що у вас?

Усім наша подяка

ної людини» (Рим. 1:22—23). Славмо Бога, бо Він Сильний вчора, сьогодні, завтра, стараймося донести до віруючих і невіруючих силу Його.

Ізраїль на камінні посідає сьоме місце в світі за добробутом своїх жителів, а Україна квітуча, співуча, багата — чи не найбідніша в Європі. Чому? Бо миру не маємо, а значить, не маємо Бога в серцях, не маємо віри в Нього. Але події сьогодення засвідчують про те, що не все ще втрачено. Нині наша церква отримала Томос про автокефалію. І коли об'єднаємось, треба пам'ятати, скільки неправд нам довелося перенести, перетерпіти, а тому ми повинні бути правдивими до світу, і за це полюбить нас Господь. З Богом ми переможемо, бо якщо з нами Бог, то хто проти нас? Тож молімо Господа, щоб допоміг нам стати єдиним народом, щоб єдиним серцем і єдиними устами славити Бога — Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь.

о. Василь ЮЗЬВАК.

с. Бабинці Борщівського району.

турн Марія Качур, а учень Олег Гурин розповів про діяльність «Просвіти» на Бучаччині та в Трибухівцях. Священик УГКЦ о. Василь Чверенчук висвітлив вагомий вклад у розвиток «Просвіти» митрополита Андрея Шептицького.

Запрошені на круглий стіл голова Тернопільського міського об'єднання товариства авторка цих рядків зупинилася на ролі просвітян у збереженні та утвердженні української нації, а голова Тернопільського обласного об'єднання товариства «Просвіти» Святослав Абрам'юк — на сьогоденні просвітян області.

До обговорення повідомлень, що прозвучали під час круглого столу, долучилися працівники обласного краєзнавчого музею. Вони часто проводять просвітницькі заходи, що викликають захоплення і вдячність його учасників. Ось і цього разу до музею зійшлися оригінальний спів та витончений танець, зворушливе вітання трьома Царями маленького Ісуса, святих Марію та Йосифа викликали у присутніх бурхливі оплески. Тож Іродові та його охоронцям не залишилось нічого іншого, як долучитися до решти учасників дійства при виконанні на завершення величальних пісень про Богоматір та її Божественного Сина.

* * *

Серед колективних членів міського об'єднання «Просвіти» і працівники обласного краєзнавчого музею. Вони часто проводять просвітницькі заходи, що викликають захоплення і вдячність його учасників. Ось і цього разу до музею зійшлися

кого та інших. Цікавою була розповідь про співпрацю письменника Богдана Лепкого з просвітянським товариством.

Юні просвітяни задушевно продекламували вірші «Моя Україно», «Молюсь за тебе, Україно», «Людина кожна має Батьківщину». Поетичне слово доповнив літературно-музичний віночок. Завершилось дійство загальним співом «Молитви за Україну».

Пам'ятаймо: кожен з нас особисто відповідальний за долю України. Просвітянин — це стан душі. Тож будьмо гідними цього високого звання!

Дарія ЧУБАТА,
голова Тернопільського міського об'єднання «Просвіти».

Надворі вирує зима, сніжить і морозить, але ніщо не зупиняє Святого Миколая подорожувати всією планетою і нашою прекрасною державою — Україною. І в цей святковий день Миколай завітав і до нашої греко-католицької церкви Воздвиження Хреста Господнього в селі Лосячі, що на Борщівщині.

Відбулася свята літургія, яку відслужив настоятель храму о. Василь Германюк. А після неї торжество продовжилося, адже Святий Миколай завітав і до наших малих діточок, щоб розділити з ними радість, і приніс подарунки, які вручив діткам. Своєю чергою діти дарували всім присутнім свої привітання, віршики і пісні. Дуже щиросердечно й гарно вони прославляли Бога і Святого Миколая. Дякуємо Ірині Глюті, яка підготувала та провела дійство. На обличчях дітей сяяли усмішки, вони були задоволені, що не обминув увагою їх цей святий. А в батьків були сльози радості на очах за своїх дітей і онуків.

Дякуємо всім, хто взяв участь у нашому святі. Дякуємо всім присутнім. Дякуємо за те, що ви є. Дякуємо за те, що ви любите свою церквицю.

Від імені парафіян — Марія ДОРОШ.

Славні земляки

УКРАЇНСЬКИЙ АКАДЕМІК

У ЧАСІ НОВОРІЧНО-РІЗДВЯНИХ СВЯТ ВІДЗНАЧИВ СВІЙ СЛАВНИЙ 60-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ БОГДАН ІВАНОВИЧ АНДРУСИШИН, ДОКТОР ІСТОРИЧНИХ НАУК, ПРОФЕСОР, ДЕКАН ФАКУЛЬТЕТУ ПОЛІТОЛОГІЇ ТА ПРАВА НАЦІОНАЛЬНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ М. П. ДРАГОМАНОВА, АКАДЕМІК УКРАЇНСЬКОЇ АКАДЕМІЇ ІСТОРИЧНИХ НАУК, УКРАЇНСЬКОЇ АКАДЕМІЇ ПОЛІТИЧНИХ НАУК ТА АКАДЕМІЇ НАУК ВИЩОЇ ШКОЛИ УКРАЇНИ, ЗАСЛУЖЕНИЙ ДІЯЧ НАУКИ І ТЕХНІКИ УКРАЇНИ. БОГДАН ІВАНОВИЧ — ВІДОМИЙ УЧЕНИЙ (ДОСЛІДНИК ІСТОРІЇ УКРАЇНИ, ПРАВА, ЦЕРКВИ), ТАЛАНОВИТИЙ ПЕДАГОГ, ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ. ЗА ВИДАТНІ ЗАСЛУГИ ПЕРЕД УКРАЇНОЮ ЙОГО ВІДЗНАЧЕНО ВИСОКИМИ ДЕРЖАВНИМИ НАГОРОДАМИ. МИ ЗУСТРІЛИСЯ З НИМ І ПОГОВОРИЛИ ПРО ОСОБИСТЕ, ЯКЕ ВЖЕ СТАЛО НАДБАННЯМ ДЕРЖАВИ.

— Богдане Івановичу, ви народилися в селі Хоростець Бережанського (нині Козівського) району 10 січня 1959 року в сім'ї сільських інтелігентів. Кажуть, що діти, народжені взимку, сильні духом.

— Зима — завірюхи, сніги... Мій батько, Іван Петрович Андрусишин, згадує, що привіз мене із Зборівського пологового будинку на санях, закутаного в перину. Це сім кілометрів від дому. А морози тоді були люті.

— У кожної людини є справа, заради якої вона прийшла в цей світ. Ви — історик, правознавець, археограф, політолог, релігієзнавець. Але передусім — викладач. Знаю, що ви належите до педагогічної династії. Хто був її зачинателем?

— Я справді належу до династії педагогів, яку започаткувала моя мати, Ганна Василівна, вчителька початкових класів Хоростецької восьмирічної школи, а також моя перша вчителька. Ще з дитинства пам'ятаю, як мама готувалася до уроків, позакласних заходів, батьківських зборів, читала педагогічну пресу, переяла зошити. Шляхетна, розумна, талановита, вона вміла дуже гарно малювати, співати, грати на домбрі, каліграфічно писати, майстерно ліпити з пластиліну, керувала сільським хором. «Серце віддаю дітям» — ці слова В. О. Сухомлинського повністю можна віднести до неї, її педагогічної діяльності.

— Розкажіть про свої педагогічні університети. Знаю, що після закінчення Хоростецької восьмирічної школи навчалися в Чортківському педагогічному училищі, отримали диплом з відзнакою.

— У початкових класах я навчався в малочисельній, або малокомплектній, школі, де на одному уроці одночасно працювали два класи: перший і третій або другий та четвертий. Надзвичайно важко в таких умовах здійснювати освітній процес учителеві. А нам, учням, навіть було цікаво, бо ми могли бачити, що вивчають учні старшого класу, і мимоволі самі це засвоювали. Так відбувалося, говорячи сучасною мовою, пропедевтичне навчання. А ще в школі нас вчили шанувати рідну мову, поважати старших, виховували почуття любові до своєї землі, бажання її захищати, якщо буде потрібно. На все життя в пам'яті залишилися наставники, які сіяли в наших душах розумне, добре, вічне. У Чортківському педагогічному училищі здобув спеціальність «Викладання в початкових класах загальноосвітньої школи». Педагогічні училища (тепер коледжі) давали студентам різнопрофільну підготовку. Одержали глибокі й міцні знання з усіх навчальних дисциплін. Вчилися старанно, наполегливо. Багато студентів з нашої «А» групи отримали дипломи з відзнакою.

— Наступною сходинкою у вашому професійному становленні був історичний факультет Київського державного педагогічного інституту імені М. Горького, який у 1983 році теж закінчили з червоним дипломом. Хто були вашими наставниками?

— Я мав щастя навчатися у відомих учених-істориків М. Д. Березовчука, І. Х. Ганжі, Н. М. Кравченко, В. Ю. Ніколаєнка (декан факультету) та багатьох інших. Активно займався науковою роботою: був членом студентського наукового товариства, постійно брав участь у студентських наукових конференціях. Тоді ж сформувався інтерес до проблем етнодержавотворення на українських землях, походження і розселення слов'ян, історичної спадщини Русі-України, національно-визвольних змагань 1917—1921 років тощо, висвітлення яких відбулося в майбутніх працях.

— Ви працювали в школах Білої Церкви та Києва вчителем історії. Служили в армії. Згодом паралельно здобули другу вищу освіту в Київському національному університеті внутрішніх справ за спеціальністю «Правознавство», навчалися в аспірантурі та докторантурі, обіймали різні посади. Розкажіть, будь ласка, про це детальніше.

— В університеті пройшов усі щаблі науково-педагогічної діяльності — від студента до професора та академіка. У 1986—1997 роках — аспірант, асистент, старший викладач, доцент, докторант Інституту української археографії та джерелознавства імені М. С. Грушевського, професор кафедри історії України історичного факультету, заступник декана дефектологічного (1990—1994) та соціально-гуманітарного (1997—1998) факультетів, завідувач кафедри правознавства (1997), з 1999 року теорії та історії держави і права, декан соціально-гуманітарного факультету (1998—2006), директор Інституту політології та права (1998—2006), проректор (2011—2016), тепер — декан факультету політології та права Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова в Києві.

— Але педагогічна діяльність вас не полишає і до сьогодні: наукову роботу ви успішно поєднуєте з педагогічною. Вам неодноразово присвоювалося звання «Кращий освітянин року».

— Звичайно, тепер читаю лекції з історії України, історії держави і права України, канонічного права. Ми всі працюємо на духовній ниві. Якщо не зуміємо виховати громадянина, абсолютно свідомого, який був би переконаний, що лише рідна держава захистить його, тоді нашим онукам доведеться чужинцям чоботи чистити. Коли людина перестає бути духовною або коли вона не може стати духовною, — вона втрачає себе. Може бути, скажімо, суперінженером. Та якщо він бездуховний, то може служити тому, хто більше заплатить. А ми виховуємо високодуховних фахівців, які служитимуть Україні, нашому народові, нашій нації. В іншому випадку її просто знищать. Тому що ми живемо на третині найкращих чорноземів світу.

— У вас уже є своя наукова школа — 24 захищених кандидатів і докторів наук, зокрема: чотири доктори і два кандидати історичних наук та 18 кандидатів юридичних наук.

— У провідному педагогічному виші України, яким є НПУ імені М. П. Драгоманова, впродовж багатьох років сформувалася наукова школа з проблем держави і права, канонічного права, методики навчання правознавства. З метою вдосконалення освітнього процесу в школі та виші я у співавторстві написав курс лекцій і підручник «Методика викладання шкільного курсу «Основи правознавства», підручник з правознавства для здобувачів освіти 9 класу «Основи правознавства», посібник «Методика викладання правознавства у вищому навчальному закладі», підручник «Сімейне право» для закладів вищої освіти.

Уперше в Україні видано робочу програму «Історія України» для студентів вишів, яка стала базою для викладання цього курсу в багатьох університетах, методичний комплекс «Історія держави і права України», методичний посібник «Історія України. Матеріали до лекції та методичні поради для викладачів навчальних закладів системи підготовки молодших спеціалістів» (частина II, 1992); посібник для 7—8 класів середньої школи «Історія України в художньо-літературних образах» (у співавторстві, 2000, 2015); збірник навчальних матеріалів «Пам'ятки історії держави і права України: Київська Русь» (2003) та інші.

— Як у відомого вченого, у вас близько 400 наукових праць, які здебільшого мають новаторський характер, містять багатий фактичний матеріал, що донедавна зберігався у «закритих фондах». Мабуть, серед них є такі, про які хочеться розповісти.

— Коло наших наукових інтересів — соціально-економічна історія Української революції, історія держави і права України, історія церкви, профспілок, культурологічні питання етногенези українського народу, археографічна робота. Для вирішення конкретних історичних питань нерідко звертаємося до правових, економічних, релігійних джерел, етнопсихології, політології, філософії. Проблеми історії розглядаємо крізь призму політичних доктрин того часу, державно-правову діяльність урядових структур подаємо в широкому європейському та світовому контекстах.

Наукові дослідження висвітлено перш за все в дисертаціях, а також у низці монографій, підручників, посібників, програм; численних статтях, тезах наукових конференцій з історії України, історії церкви, теорії та історії держави і права, культурологічних питань, методики навчання права.

— Попри велику зайнятість, ви плідно поєднуєте науково-педагогічну роботу з громадською діяльністю. Вас часто можна побачити по телебаченні, почути по радіо, де ви даєте оцінку різним історичним подіям.

— Так, я протягом тривалого часу очолював спецраду із захисту дисертацій з правознавства, більше 10 років працював у спецраді із захисту дисертацій зі спеціальності «Історія України», був членом експертної ради ВАК України з історії, головою секції соціально-гуманітарної освіти та правознавства науково-методичної ради МОН України; тепер — член докторської спецради із захисту дисертацій зі спеціальності «Політологія»; відповідальний редактор часопису «Економіка і право»; заступник головного редактора журналів «Пам'ять століть», «Краєзнавець», «Духовні студії»; член редакційних колегій збірників наукових праць, часописів, журналів.

Неодноразово очолював журі Всеукраїнського конкурсу «Вчитель року» з історії та правознавства. Як багаторічний заступник голови, а нині член правління Національної спілки краєзнавців України закликаю науковців, діячів культури, освітян, працівників музейних установ, архівів — літописців рідного краю — написати книжку або хоч невелику розвідку про своє село, українські храми й собори.

— Богдане Івановичу, хто мав вплив на формування вашого світогляду та допоміг визначитися в житті?

— Я горджуся тим, що народився в Галичині, краї Галицько-Волинського князівства, Українських січових стрільців, славної Української повстанської армії. Звичайно, що перш за все від рідних мені людей передалася любов до України, звичаїв і традицій українського народу, народних пісень, колядок, щедрівок, гаївок.

Дідів Петра і Василя я не пам'ятаю, але з розповідей про них дізнався, що обидва боролися за незалежну Україну. Виростав поряд з бабусею Марією, яка вчила мене сповідувати християнські цінності, багато працювати. А від матері успадкував ще й хист до малювання. Авторитетом для мене є батько — справжній патріот України, кредо життя якого була праця. Це він у рідному селі разом з односельцями побудували церкву, будинок культури, здійснили газифікацію.

— Вам притаманні такі прекрасні людські чесноти, як мудрість, доброта, милосердя, розуміння. Родиною вважаєте не тільки членів своєї сім'ї, а й усіх родичів, яким усіляко допомагаєте.

— Любити Господа Бога і ближнього свого, як себе самого, — це дві головні заповіді любові. Намагаюся у своєму житті дотримуватися їх.

— Шановний Богдане Івановичу, вітаю вас із ювілеєм. Бажаю міцного здоров'я, оптимізму й удачі в усіх справах. Нехай кожен ваш день починається зі щирої усмішки та гарного настрою, а улюблена робота не перестає надихати.

Розмову вела М. ЧАБАЙОВСЬКА,
доцент кафедри української мови та методики навчання НПУ імені М. П. Драгоманова.